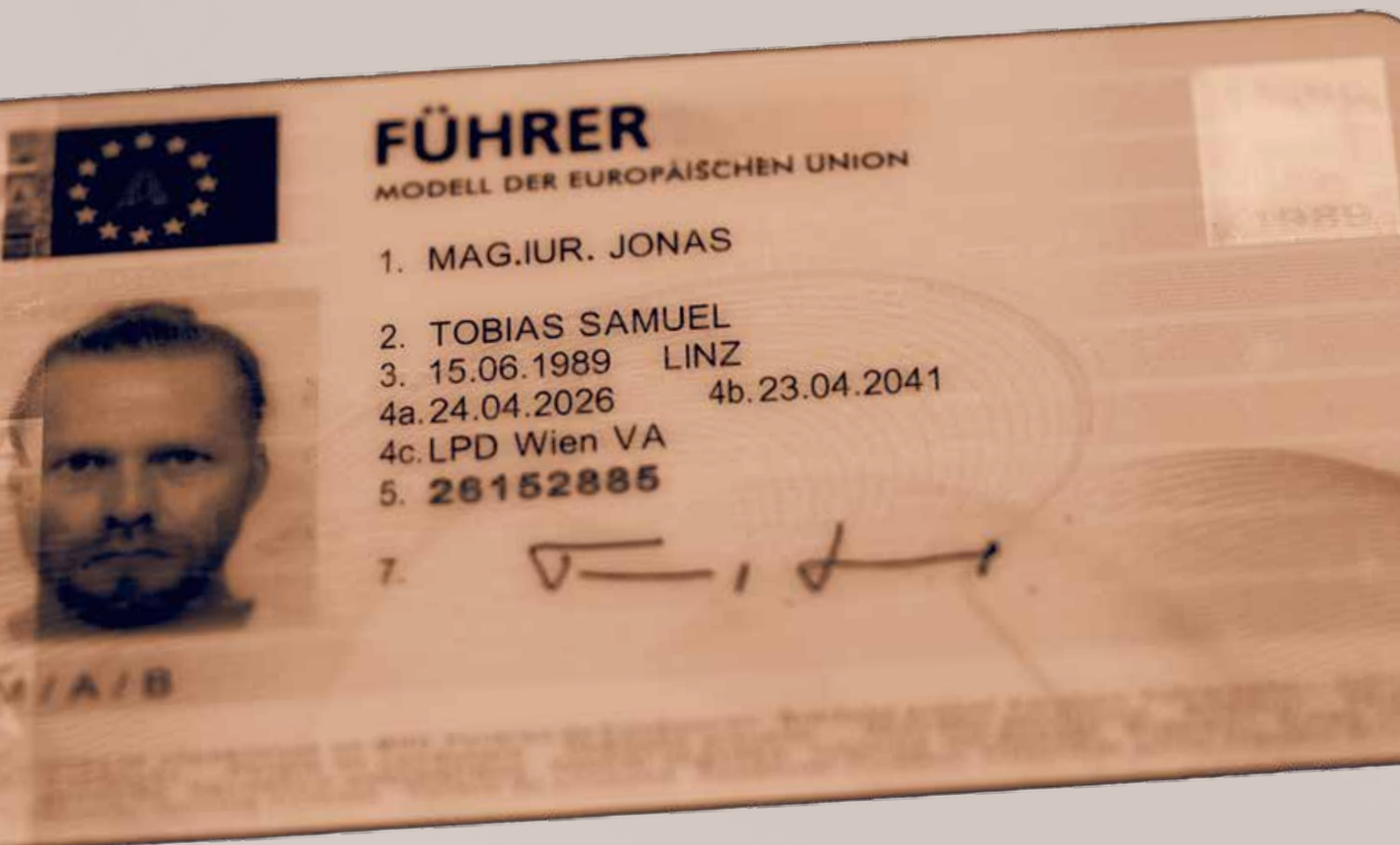

~~I Am a Criminal~~
Non-Catalog

~~Aš esu nusikaltėlis~~
Nekatalogas

I Am a Criminal Non-Catalog

I did not arrive at this place intentionally. What began as a passage through became a stay within a space where history has not passed away but continues to exist as a material and social presence. The Ninth Fort near Kaunas resists mere observation. It demands a position.

The starting point of this project was an encounter with a school class in front of the museum. At first, the situation was open. From the photographer's perspective, it seemed natural to capture the waiting students in a series of brief portraits. Yet before a single image could be made, the situation shifted. Consent turned into uncertainty, openness into distance. The photographic impulse — to see, to select, to capture — encountered a boundary.

This boundary was not merely legal in nature. It was social, atmospheric, and political. It revealed a field of rules, expectations, anxieties, and anticipations that preceded the actual act of photography itself.

The title ~~I Am a Criminal~~ is therefore neither a confession nor a provocation. It designates a structure. This portfolio — or more precisely, this non-catalogue — stands in a legal-philosophical relationship to my thesis *Dimensions of the Political: Crime, Recognition, and Reification*, in which, drawing upon the early Hegel and Axel Honneth, I examined the pathogenesis of crime and the conditions of its social emergence. Against this background, crime appears not merely as a violation of a norm. It appears as a symptom of a conflict between recognition and exclusion, between visibility and invisibility, between participation and reification.

For precisely this reason, the title should be taken literally.

For the moment the desire arises to create an image, the photographer becomes a potential transgressor. Not because any harm has already occurred, but because the gaze itself comes under suspicion. Crime does not begin with the act. It begins with the possibility of the act.

This non-catalogue therefore documents no images. It documents the conditions of their prevention. The legal notion of consent appears here as the expression of a broader social condition. Not only actions are regulated; even the conditions of their possibility are administered. The visible emerges within a framework of prohibitions, permissions, documentation, and control.

In this sense, the project points toward a social development that extends far beyond the specific situation. We live in an era that constantly invokes freedom while simultaneously recording every one of its expressions. Every access is logged, every movement tracked, every transaction documented. The promise of security produces an infrastructure of observation. Control no longer appears as an exception but as a normal condition.

What is remarkable is not so much the existence of these mechanisms as the self-evidence with which they are accepted. Again and again one encounters the same response: people know that the situation has become absurd. They see the excesses. They recognize the contradictions. Yet they comply. Not out of conviction, but out of habit. Not out of agreement, but out of fear of the consequences of dissent.

Precisely here lies a historical question.

Not the question of whether past crimes can be equated with present conditions. They cannot. Rather, the question is how social orders acquire stability. How rules become self-evident. How people learn to move within a predefined horizon of what is permitted. How the boundary between conviction and adaptation shifts. How participation emerges without being experienced as such.

The history of the twentieth century shows that domination rarely functions the rough violence alone. It functions through habituation, administration, bureaucracy, the diffusion of responsibility, and the everyday willingness to accept existing conditions as given.

In this context, Axel Honneth's concept of reification acquires particular relevance.

Reification does not merely designate the reduction of a human being to an object.

It designates a form of forgetting recognition. A condition in which the other no longer appears as a living subject but as a case, a function, a risk, a data set, or an object of regulation.

At this point, the camera occupies a peculiar ambivalence.

It can reify. It can turn people into objects. Yet the refusal of the image can also reveal reifying structures. In that case, the photographed face is no longer the object of the work; rather, it is the order that regulates its visibility.

The central event of this project is therefore not the image, but its absence.

Not the photograph, but the void.

Not visibility, but the production of invisibility.

Against this background, I claim for the photographs already created the right to private viewing, artistic reflection, and further creative development.

A blanket prior prohibition of their creation or of their subsequent reflective treatment would concern more than the individual case. It would touch upon the fundamental question of the relationship between artistic freedom, publicity, and control.

This non-catalogue does not answer that question.

It keeps it open.

It assembles no images, but traces of a conflict.

Between recognition and reification.

Between memory and administration.

Between visibility and withdrawal.

Between freedom and security.

Between the right to see and the right not to be seen.

If this is a crime, then it is the crime of not having ceased to make these contradictions visible.

Aš esu nusikaltėlis Nekatalogas

Į šią vietą atvykau neplanuotai. Tai, kas prasidėjo kaip trumpas sustojimas pakeliui, virto būvimu erdvėje, kurioje istorija nėra pasibaigusi, bet tebeegzistuoja kaip materialiai ir socialinė tikrovė. Devintasis fortas prie Kauno nepasiduoda vien stebėjimui. Jis reikalauja pozicijos.

Šio projekto pradžia buvo susitikimas su mokinių grupe prie muziejaus.

Iš pradžių situacija buvo atvira. Fotografui atrodė natūralu trumpais portretais įamžinti laukiančius mokinius. Tačiau dar prieš atsirandant pirmajai nuotraukai situacija pasikeitė. Sutikimą pakeitė neapibrėžtumas, atvirumą – atstumą. Fotografijos impulsas – matyti, pasirinkti, užfiksuoti – susidūrė su riba.

Ši riba buvo ne vien teisinė. Ji buvo socialinė, atmosferinė ir politinė. Ji atskleidė taisyklių, lūkesčių, baimių ir išankstinių nuostatų lauką, egzistavusį dar prieš patį fotografavimo veiksmą. Todėl pavadinimas ~~Aš esu nusikaltėlis~~ nėra nei prisipažinimas, nei provokacija. Jis įvardija tam tikrą struktūrą.

Šis portfolio – tiksliau, šis nekatalogas – yra susijęs su mano diplominiu darbu Politiškumo dimensijos: nusikaltimas, pripažinimas ir sudaiktinimas, kuriame, remdamasis ankstyvuoju Hegeliu ir Axeliu Honnethu, nagrinėjau nusikaltimo genezę ir jo socialines atsiradimo sąlygas. Šiame kontekste nusikaltimas pasirodo ne tik kaip normos pažeidimas. Jis tampa konflikto tarp pripažinimo ir atskirties, tarp matomumo ir nematomumo, tarp dalyvavimo ir sudaiktinimo simptomu.

Būtent todėl pavadinimą reikia suprasti pažodžiui.

Tą akimirką, kai atsiranda noras sukurti vaizdą, fotografas tampa potencialiu taisyklių pažeidėju. Ne todėl, kad jau būtų padaryta žala, bet todėl, kad pats žvilgsnis tampa įtartinas. Nusikaltimas prasideda ne nuo veiksmo. Jis prasideda nuo veiksmo galimybės.

Todėl šis nekatalogas nefiksuoja jokių vaizdų. Jis dokumentuoja jų atsiradimo užkardymo sąlygas.

Teisinė sutikimo figūra čia pasirodo kaip platesnės socialinės būklės išraiška. Reguliuojami ne tik veiksmai; administruojamos net jų galimybės. Matomumas atsiranda draudimų, leidimų, dokumentavimo ir kontrolės tinkle.

Šia prasme projektas nurodo į visuomeninę raidą, gerokai pranokstančią konkrečią situaciją. Gyvename epochoje, kuri nuolat kalba apie laisvę, tačiau kartu registruoja kiekvieną jos pasireiškimą. Kiekviena prieiga yra fiksuojama, kiekvienas judėjimas sekamas, kiekviena transakcija dokumentuojama. Saugumo pažadas kuria stebėjimo infrastruktūrą. Kontrolė jau nebeatrodo išimtis – ji tampa norma.

Stebina ne tiek šių mechanizmų egzistavimas, kiek jų priėmimo savaime suprantamumas. Vėl ir vėl tenka girdėti tą patį atsakymą: žmonės žino, kad situacija tapo absurdiška. Jie mato perdėjimus. Jie suvokia prieštaravimus. Tačiau paklūsta. Ne iš įsitikinimo, o iš įpročio. Ne iš pritarimo, o iš baimės dėl galimų pasekmių.

Būtent čia slypi istorinis klausimas.

Ne klausimas, ar praeities nusikaltimus galima sutapatinti su dabartinėmis sąlygomis. To daryti negalima.

Svarbesnis klausimas – kaip visuomeninės tvarkos įgyja stabilumą. Kaip taisyklės tampa savaime suprantamos. Kaip žmonės išmoksta veikti iš anksto nustatytoje leistinumo ribose. Kaip kinta riba tarp įsitikinimo ir prisitaikymo. Kaip atsiranda dalyvavimas, net kai jis nėra taip suvokiamas.

XX amžiaus istorija rodo, kad valdžia retai remiasi vien smurtu. Ji veikia per įprotį, administravimą, biurokratiją, atsakomybės išskaidymą ir kasdienį pasirengimą priimti esamą tvarką kaip duotybę.

Šiame kontekste Axelo Honnetho sudaiktinimo sąvoka įgyja ypatingą aktualumą. Sudaiktinimas reiškia ne tik žmogaus redukciją į objektą. Jis reiškia pripažinimo užmarštį. Būseną, kurioje kitas žmogus nebepasirodo kaip gyvas subjektas, bet kaip atvejis, funkcija, rizika, duomenų rinkinys ar reguliavimo objektas.

Šiame taške kamera užima dviprasmišką vietą.

Ji gali sudaiktinti.

Ji gali paversti žmones objektais.

Tačiau vaizdo atsisakymas taip pat gali atskleisti sudaiktinančias struktūras.

Tuomet darbo objektu tampa ne fotografuojamas veidas, o tvarka, reguliuojanti jo matomumą.

Todėl svarbiausias šio projekto įvykis yra ne nuotrauka, o jos nebuvimas.

Ne vaizdas, o tuštuma.

Ne matomumas, o nematomumo gamyba.

Jei tai yra nusikaltimas, tai nusikaltimas nenustoti siekti, kad šie prieštaravimai taptų matomi.*

*Šis vertimas buvo atliktas pasitelkiant dirbtinį intelektą, todėl esant neaiškumams ar interpretavimo skirtumams autentiška versija laikytinas tik tekstas anglų kalba.

An Approach in 13 Reflections...

Priartėjimas per 13 atspindžių...

Tree of Trauma

Traumos medis

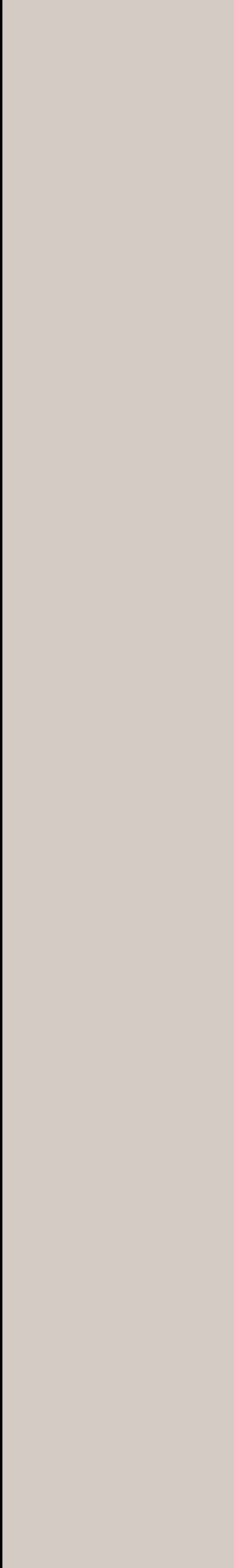
The Weight of Forgetting

Užmaršties svoris

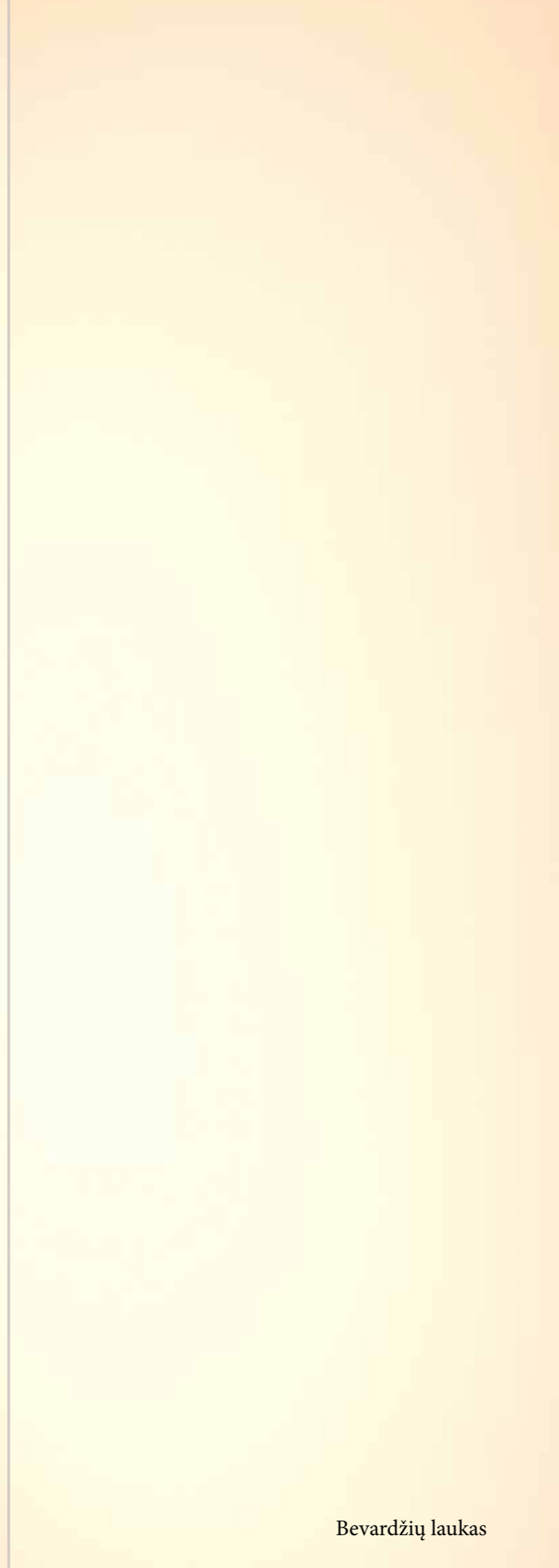
The Rorschach Test

Roršacho testas

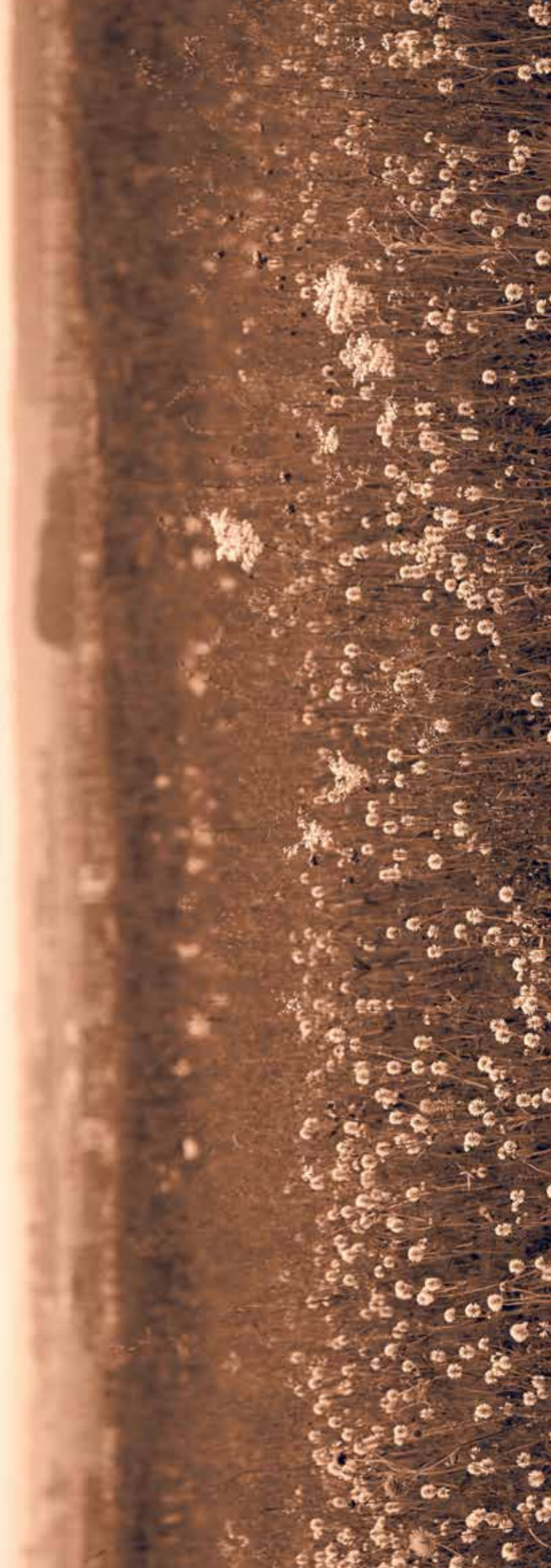

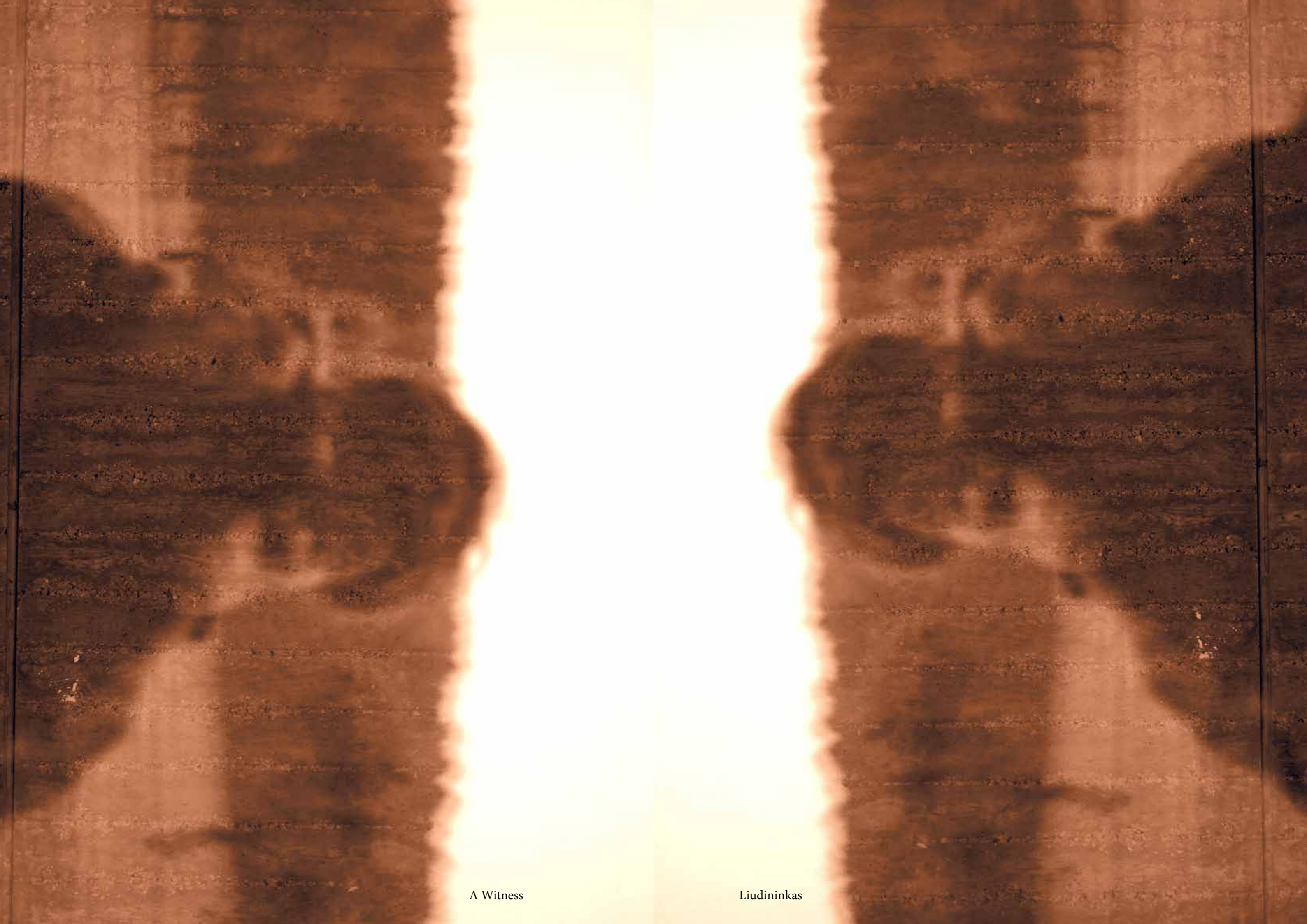

Field of the Unnamed

Bevardžių laukas

A Witness

Liudininkas

The Ninth

Teise matyti ir teise buti nematytam / The Right to See and the Right Not to Be Seen

The Gaze Under Suspicion

Įtartinas žvilgsnis

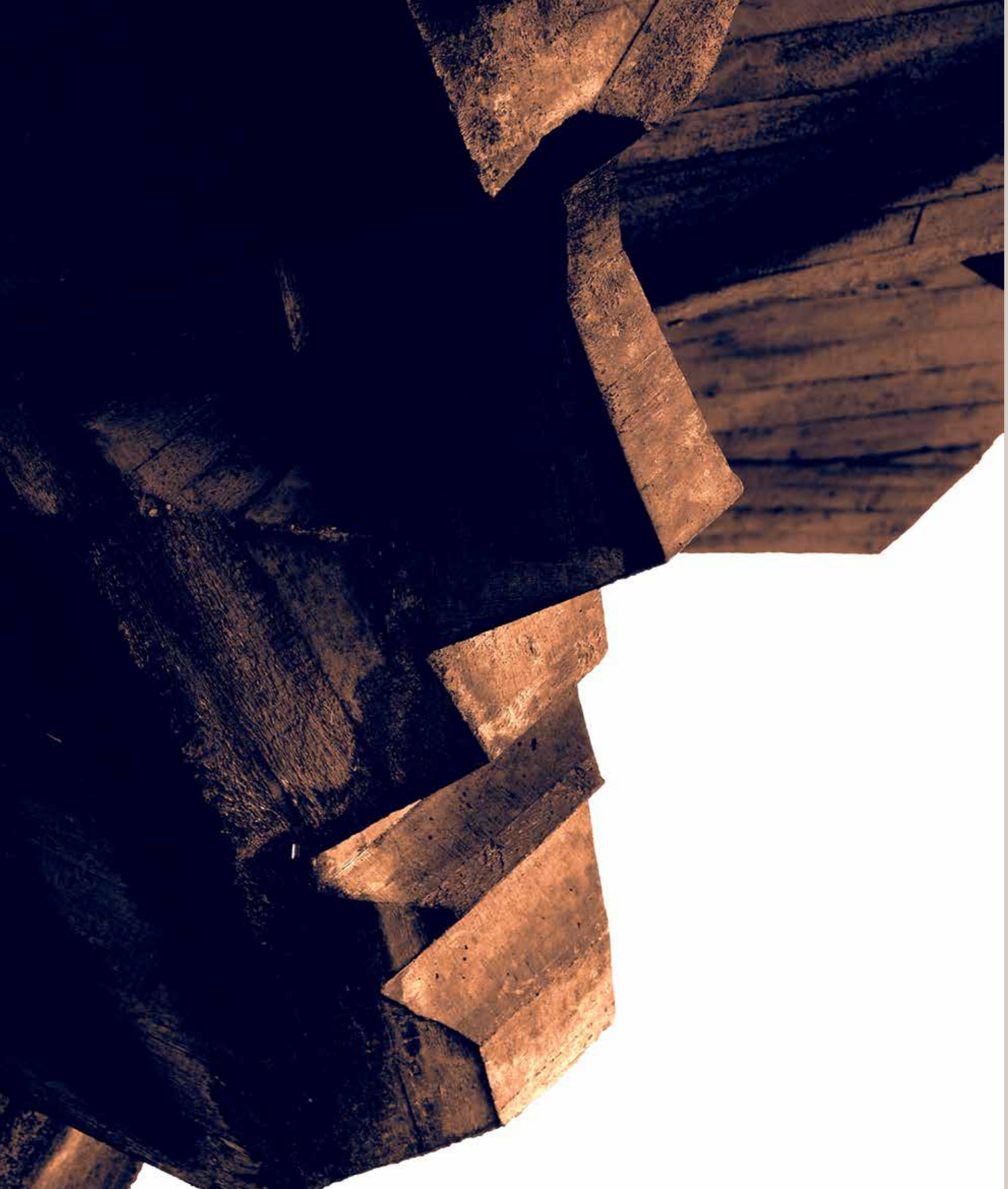

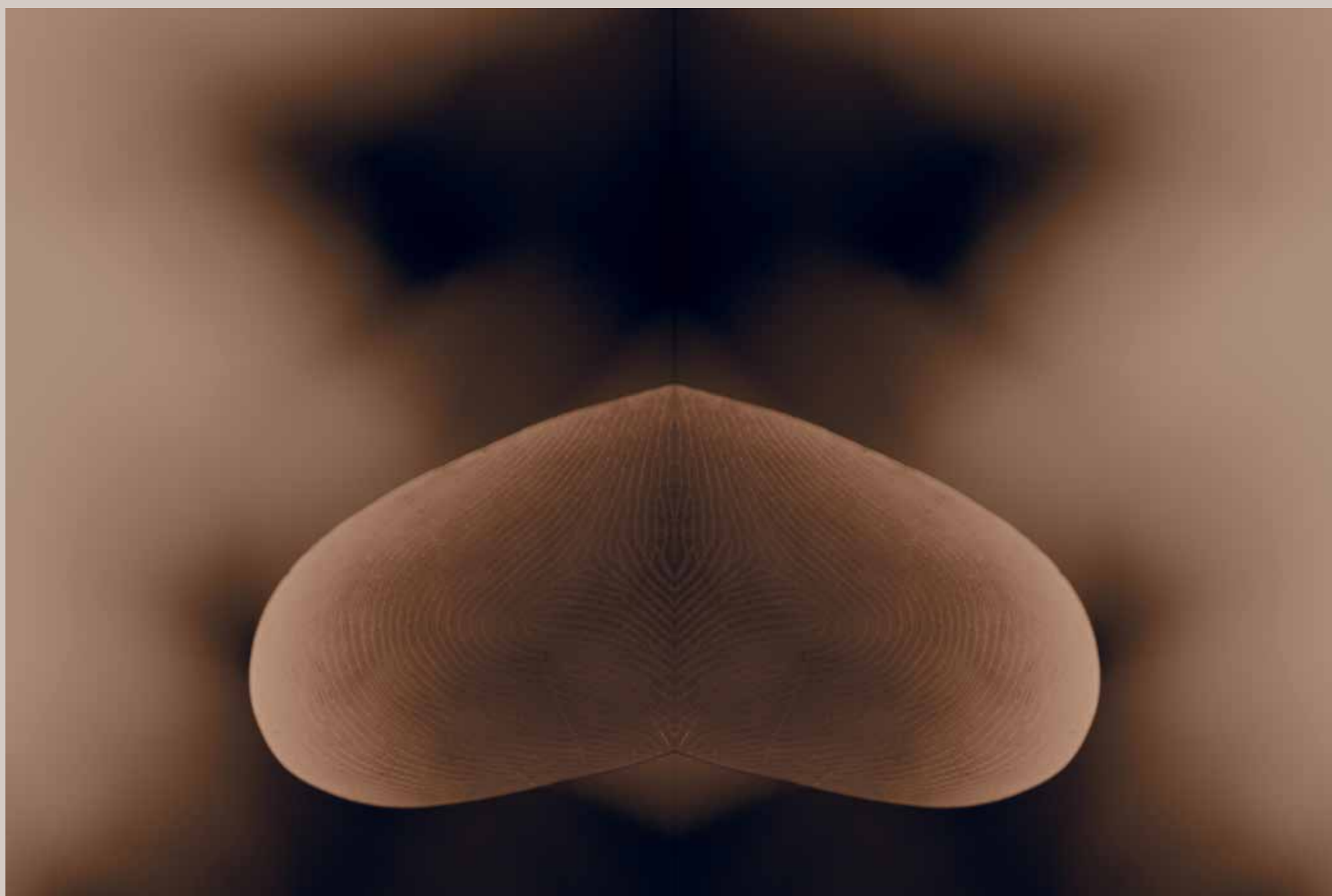
Geda Glockui - Glock of Shame *
Shame on Glock — Glock of Shame *

Gaston Glock (1929-2023), austrių ginklų gamintojas (~1,4 mld. eurų turtais). Prarado ieškinį prieš Amnesty International (2008, galutinai 2012) dėl Glock pistoleto Darfuro sukilėlių rankose. Ibizos aferoje (2019) FPÖ pirmininkas Strache tvirtino, kad Glock neteisėtai finansavo FPÖ. Nusamde striptizo sokejas atstovauti įmonei mugėse ir skraidino jas imones lektuvu. Asmeniniam fonde laikė lesas romanams palaikyti. Sukūrė scheminių bendrovių tinklą (Bermudai-Honkongas) turtui slėpti. Perkelė 172 mln. eurų į privatus fondus skyrybų metu. Išstūmė tris vaikus iš įmonės po 20 metų darbo. 1999 m. išgyveno pasikėsinimą gumine plaktuku. (Šaltiniai: Wikipedia DE/EN; The Daily Beast 2014; Bloomberg 2012)

Gaston Glock (1929-2023), Austrian weapons manufacturer (est. EUR 1.4bn). Lost defamation suit against Amnesty International (2008, confirmed 2012) over a Glock pistol found with a Darfur rebel. Named in Ibiza Affair (2019): FPÖ chair Strache claimed Glock illegally financed FPÖ via front organisation. Used company funds to hire strippers as brand reps at trade shows, flew them on corporate jet. Maintained personal slush fund to 'cavort with women around the world' (court filing). Built sham company network (Bermuda to Hong Kong) to conceal assets. Transferred EUR 172m into private trusts during divorce. Pushed three adult children out of company after 20+ years. Survived 1999 rubber mallet assassination attempt in a car park. (Sources: Wikipedia DE/EN; The Daily Beast 2014; Bloomberg 2012)

Recognition and Reification / Pripažinimas ir sudaiktinimas

Deep State of Touch

Giluminė prisilietimo būseną

The

Void

Within

Vidiné

tuštuma

Important Note

The chosen form of presentation of my photographs was conceived as a series of reflections. All image data containing clearly identifiable persons or faces were permanently and irreversibly deleted from all storage devices due to the absence of the required consent. The original files no longer exist and cannot be restored or reconstructed.

Svarbi pastaba

Pasirinkta mano fotografijų pateikimo forma buvo sukurta pasitelkiant atspindžius. Visi vaizdo duomenys, kuriuose buvo galima aiškiai identifikuoti asmenis ar jų veidus, nesant reikiamo sutikimo buvo visam laikui ir negrįžtamai pašalinti iš visų duomenų laikmenų. Pirminiai failai nebeegzistuoja ir negali būti atkurti ar rekonstruoti.